

195. vánoční výprava do Jílového u Prahy

10.-12. prosince 2004

Výjimečně jsme měli sraz na Budějovický. Srazilo se nás tam fakt hodně. Jenom Aneta to nějak nemohla najít. Bloudila a bloudila a málem to nestihla.

Autobusem jsme jeli docela krátkou dobu. Chvilí nám trvalo, než jsme našli školu. Nejdřív jsme se chtěli nastěhovat do hospody. Nakonec jsme tam ale přece jen dorazili.

Bydleli jsme v baráku u školy. Bylo tam piano, a tak od té doby, co jsme přijeli, až do odjezdu na něj někdo hrál. Vzhledem k tomu, že bylo strašně rozladěný se to už ke konci nedalo vůbec poslouchat.

Po večeri jsme hráli bucéčka. Házeli jsme arašídama, což byly bucáky. A pak jsme hráli Macháčka. Taky jsme se zavázanýma očima měli dát sirky do krabičky. Šli jsme spát docela pozdě a Mára usnul jako první.

V sobotu byl cíl rozsvičky jasný. Najít co nejdřív obchod, abychom mohli koupit mlíko. Pak jsme šli na „krátkou“ procházku po okolí a vyzvedli jsme Kátu s Danem na nádraží. Ty šli s Johankou vařit oběd a my šli tou nejdelší možnou cestou zpátky do chaty. Hráli jsme hru se sbíráním barevných papírků a pak ještě s šátkama a potom jsme už konečně začali mířit zpátky. Na oběd dorazili všichni mrtví.

Obědvali jsme v půl pátý. Dorazil i Roman s Pavlem. Pak už jsme se pustili do vyrábění dárků.

Potom nás vyhnali ven (proč asi...) a tam jsme cvičili katy. Vevnitř jsme pak hráli hry s penězi. Roman a Pavel zase odjeli. A pak už jsme postupně chodili nahoru. Tam jsme se uklonili k oltáři a dostali ovocný salát a bábovku. To byl jako bramborový salát a ryba. Pak jsme se mohli pustit do cukroví. A potom už jsme si brali dárky. Nejdřív poslepu a pak už normálně. Mára hrál

na kytaru a místo trsátka měl cukroví. Znělo to docela dobře dokud se nerozpadlo. Šli jsme spát až v neděli v půl jedný.

Ráno jsme si dělali z Jirky legraci. Leonka nazvala jeho ledvinám bederákem a Mára tvrdil, že si sundal kyslíkovou bombu. Po snídani, kdy byla oveska udělaná ze zbytků ovocného salátu, takže byla pěkně hořká, jsme šli doprovodit Kátu na nádraží. Měli jsme tam trefit podle mapy.

Na nádraží jsme zase hráli nějaký hry. Když Káťa odjela, šli jsme zpátky do chaty. Já, Vojta, Dan, Mára, Johanka, Lea a Oliver jsme šli tou míň krkolomnější cestou a zbytek šel do kopce.

K obědu jsme měli cibulačku. Já, Anežka a Verča jsme loupaly cibuli a brečely a brečely. Po obědě jsme zbalili, uklidili a jeli domů.

A Leonka vymyslela, že když se ukláníme Funakoshimu, který byl zakladatelem karate, měli bychom se uklánět i Rádřovi, jako zakladateli internetových stránek. Poklona – Míček – Rei.

